

Sygn. akt II Ca 66/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Misztal-Konecka (del.)

Protokolant Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Kasy (...) w G.

przeciwko A. Ł. i A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 9 lipca 2015 roku, sygn. akt I C 240/12

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1. w części zasądzonej solidarnie od A. Ł. i A. K. na rzecz (...) Kasy (...) w G. kwotę 1544,16 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści cztery złote szesnaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 20 maja 2015 roku oraz w punkcie 3. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Kraśniku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej;

II. oddala apelację w pozostałej części.

Sygn. akt II Ca 66/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 lipca 2011 roku powód (...) Kasa (...) z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanych A. K. i A. Ł. solidarnie kwoty 25145,68 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu pożyczki udzielonej A. Ł. a poręczonej przez A. K..

W toku procesu powód modyfikował powództwo, ostatecznie domagając się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 22866,93 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 20 maja 2015 roku do dnia zapłaty (k. 430).

*

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Kraśniku:

1. zasądził na rzecz powoda (...)Kasy (...)z siedzibą w G. od pozwanych A. Ł. i A. K. solidarnie kwotę 22866,93 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 20 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

2. umorzył postępowanie w pozostałej części;

3. zasądził na rzecz powoda (...) Kasy (...) z siedzibą w G. od pozwanych A. Ł. i A. K. solidarnie kwotę 2917,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2009 roku w lokalu (...) Kasy (...)w K. doszło do zawarcia umowy pożyczki kredytu konsumenckiego nr (...), na podstawie której pożyczkobiorca A. Ł. otrzymał pożyczkę w wysokości 30000 zł. Poręczycielami tej pożyczki byli A. K. i M. Ł.. Osoby te przybyły do (...) na około godzinę przed podpisaniem umowy. Sprawdzona została ich tożsamość oraz dokumenty potwierdzające zatrudnienie i osiągnięte dochody. Pozwana dobrze знаła A. Ł. i jego żonę, gdyż razem pracowali w Szkole Podstawowej w D. i dlatego A. K. zgodziła się być poręczycielem pożyczki. Przygotowaną umowę jej strony otrzymały do przeczytania. Została podpisana, a każdy z poręczycieli otrzymał kopię umowy za pokwitowaniem odbioru. W tym dniu pozwana przyjechała razem z mężem.

Pożyczkobiorca A. Ł. we wrześniu 2010 roku przestał spłacać raty pożyczki. Pierwsze wezwanie pożyczkobiorcy do uregulowania przeterminowanego zadłużenia ze szczegółowym jego rozliczeniem zostało przesłane w dniu 13 września 2010 roku. W tym samym dniu informacje z rozliczeniem wysokości przeterminowanego zadłużenia otrzymali poręczyciele. Podobne wezwania przesłano A. Ł. w dniach 14 października 2010 roku, 2 listopada 2010 roku, 14 grudnia 2010 roku, 13 stycznia 2011 roku, 31 stycznia 2011 roku, 14 marca 2011 roku i 31 marca 2011 roku. W tych samych datach wysyłano poręczycielom zawiadomienia o wysokości nieuregulowanego zadłużenia. Powód wysyłał tę korespondencję jako przesyłki polecone i posiada potwierdzenia ich nadania.

W dniu 9 maja 2011 roku nastąpiło wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku. Zawiadomiona została o tym także pozwana A. K.. Zgodnie ze statutem (...) i regulaminem udzielania kredytów i pożyczek cała niespłacona pożyczka stała się wymagalna.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny.

Dokonując jego oceny Sąd Rejonowy wskazał, że w pierwszej kolejności należało rozważyć skuteczność złożonego i przesłanego w dniu 15 lipca 2013 roku oświadczenia pozwanej A. K. o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu odnoszącego się do udzielonego poręczenia umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku.

Art. 88 § 1 k.c. stanowi, że uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. W myśl art. 88 § 2 k.c. uprawnienie do uchylenia się wygasa w razie błędu z upływem roku od jego wykrycia.

Pozwana w lokalu (...) w K. była dwukrotnie: w dniu 9 kwietnia 2009 roku i później w dniu 14 kwietnia 2009 roku, udzielając poręczenia w dwóch umowach. Dłużnikiem w umowie z dnia 14 kwietnia 2014 roku był A. Ł., a we wcześniejszej umowie z dnia 9 kwietnia 2009 roku – M. Ł..

Z umowy pożyczki zawartej w dniu 14 kwietnia 2009 roku jednoznacznie wynikały: kwota pożyczki oraz zakres udzielonego przez pozwaną poręczenia. Pisemne poręczenie umieszczone jest na jednej karcie wraz z umową pożyczki zawartą z pożyczkobiorcą. Pozwana jako osoba dorosła, wykształcona i doświadczona mogła zapoznać się z treścią umowy. Kto podpisuje dokument bez uprzedniego zapoznania się z jego treścią, składa oświadczenie woli odpowiadające treści dokumentu. Dotyczy to zarówno sytuacji, w której składający podpis nie ma żadnego

wyobrażenia o treści dokumentu, jak i sytuacji, w której jego wyobrażenie o tym dokumencie jest niezgodne z rzeczywistą treścią dokumentu.

Pozwana otrzymała odpis pozwu w dniu 7 listopada 2011 roku i w jego uzasadnieniu była podana data zawarcia umowy oraz informacja, że A. K. poręczyła spłatę tej pożyczki.

Oświadczenie o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli zostało przesłane powodowi w dniu 15 lipca 2013 roku, a więc po upływie terminu określonego w art. 88 § 2 k.c., a ponadto brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że oświadczenie w dniu 14 kwietnia 2009 roku zostało złożone pod wpływem błędu.

Zgodnie z regulaminem udzielania kredytów i pożyczek powoda, w razie stwierdzenia, że warunki zawarcia umowy nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, Kasa może wypowiedzieć umowę kredytu konsumenckiego (§ 49 regulaminu). Powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu konsumenckiego i kwota udzielonej pożyczki stała się wymagalna w całości.

W związku z dokonaniem wpłat przez dłużników w toku postępowania w tej sprawie powód pismem procesowym z dnia 15 maja 2015 roku ograniczył żądanie ze zrzeczeniem się roszczenia, dochodząc kwoty 22866,93 zł (z odsetkami umownymi), na którą to kwotę składają się: kwota 21322,77 zł kapitału pożyczki i kwota 1544,16 zł odsetek umownych.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawą uwzględnienia powództwa wobec A. K. jest art. 876 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Zgodnie z art. 881 k.c. w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

W części, w której nastąpiło cofnięcie pozwu, Sąd Rejonowy umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił art. 98 § 1 k.p.c. Koszty procesu po stronie powoda obejmują: wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2400 zł i wynagrodzenie za zastępstwo w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 150 zł, zgodnie z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), opłatę od pozwu w kwocie 315 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę od uwzględnionego zażalenia w kwocie 30 zł oraz uiszczoną opłatę manipulacyjną w kwocie 5,67 zł. Łącznie koszty procesu, które obciążają solidarnie pozwanych, wyniosły 2917,67 zł.

*

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana A. K., wskazując, że zaskarża ten wyrok w całości, aczkolwiek z treści apelacji wynika, że nie zaskarżyła ona rozstrzygnięcia o umorzeniu w części postępowania.

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 88 § 2 k.c., poprzez uznanie przez Sąd, że oświadczenie o uchyleniu się pozwanej od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu dokonane zostało po terminie i nieuwzględnienie przez Sąd tego oświadczenia przy ocenie zasadności roszczenia, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że oświadczenie złożone zostało przez pozwaną z zachowaniem ustawowego terminu i spowodowało uchylenie się od skutków oświadczenia woli pozwanej A. K. złożonego pod wpływem błędu, a w konsekwencji nieważność umowy poręczenia.

Ponadto pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i oparcie ustaleń faktycznych na jednostronnie ocenionym materiale dowodowym bez należytego, poza lakonicznymi stwierdzeniami, uzasadnienia takich ustaleń,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) wybiórczą i błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. Ł., która doprowadziła do niezasadnego uwzględnienia powództwa,

b) niewłaściwą ocenę dowodów, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu przez Sąd, że A. K. w dniu 7 listopada 2011 roku dowiedziała się o istnieniu dwóch odrębnych umów pożyczki i tym samym powzięła świadomość o istnieniu pożyczki datowanej na dzień 14 kwietnia 2009 roku, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pozwana o istnieniu roszczenia z umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku dowiedziała się najwcześniej w dniu 23 stycznia 2013 roku, co miało istotne znaczenie dla ustalenia biegu terminu do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, a co zostało przez Sąd zupełnie dowolnie ocenione,

c) niewłaściwe uznanie, że umowa pożyczki opatrzona datą 14 kwietnia 2009 roku została zawarta w innym dniu niż umowa pożyczki opatrzona datą 9 kwietnia 2009 roku, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym zeznania M. Ł., R. K. i pozwanej jednoznacznie wskazują, że obie umowy pożyczki zawarte zostały w tym samym dniu, co miało wpływ na nieuwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji błędu, na który powołuje się pozwana,

d) niewłaściwe ustalenie, że pozwana A. K. była w placówce powoda dwa razy celem poręczenia umów pożyczek, podczas, gdy jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie A. K. odwiedziła siedzibę oddziału powoda tylko jeden raz w celu podpisania jednej ustalonej umowy pożyczki, co potwierdza postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie, a co miało istotne znaczenie dla przyjęcia, iż pozwana wprowadzona została w błąd co do istnienia więcej niż jednej umowy pożyczki.

3) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie niepełnego uzasadnienia, zawierającego braki uniemożliwiające odczytanie motywów rozstrzygnięcia, w szczególności brak odniesienia się do wszelkich zarzutów i twierdzeń pozwanej podnoszonych w toku procesu,

4) art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie pozwanej kosztami postępowania sądowego, podczas gdy stan faktyczny sprawy oraz sytuacja materialna i osobista pozwanej wskazują na zasadność nieobciążania A. K. tymi kosztami.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości wobec A. K. (tzn. w istocie w części uwzględnionej) oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej A. K. kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości (tzn. w istocie w części uwzględniającej powództwo) i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest zasadna tylko w niewielkiej części i z innych przyczyn niż podniesione przez apelującą.

Sąd Rejonowy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.

W szczególności dotyczy to ustalenia, że pozwana poręczyła za zobowiązania A. Ł. z umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku i nie uchyliła się w terminie od skutków prawnych swojego oświadczenia woli jako złożonego pod wpływem

błędu, a także jaka wysokość należności głównej pozostała do zapłaty i jakie odsetki za opóźnienie należą się powodowi od tej należności.

Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne.

Z apelacji wynika, że skarżąca kwestionuje ustalenie faktyczne Sądu pierwszej instancji, iż poręczone przez nią dwie umowy pożyczki zostały zawarte (i poręczone) w dwóch różnych dniach, co więcej utrzymuje, że nie miała świadomości tego, że poręczała za zobowiązania z dwóch umów pożyczek, a zatem działała pod wpływem błędu.

Nie negując wywodów Sądu pierwszej instancji, że jeżeli osoba podpisuje dokument nie czytając jego treści, nie można mówić o złożeniu oświadczenia woli pod wpływem błędu, zgodzić się należałoby ze skarżącą co do tego, że w sytuacji, w której byłaby ona zapewniana o tym, że podpisuje dokument o określonej treści i działając w zaufaniu do osoby informującej ją o tym nie przeczytała dokumentu, można mówić o błędzie co do treści czynności prawnej w rozumieniu art. 84 § 1 k.c. (por. np. B. Lewaszkiwicz-Petrykowska, komentarz do art. 84 k.c., Lex).

Wbrew wywiadowi apelującej w sprawie nie istnieją natomiast przekonujące dowody mogące świadczyć o tym, że poręczenia zostały uzyskane od pozwanej podstępnie.

Przede wszystkim zaś trafnie Sąd Rejonowy uznał, że nawet gdyby przyjąć, iż pozwana istotnie działała pod wpływem błędu poręczając za zobowiązania z umowy pożyczki datowanej na 14 kwietnia 2009 roku, nie uchyliła się ona od skutków prawnych swego oświadczenia woli w terminie wskazanym w art. 88 § 2 k.c.

Pozwana nie negowała tego, że podpisała przedmiotową umowę z dnia 14 kwietnia 2014 roku jako poręczyciel (umowa – k. 27-28).

W pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wyraźnie wskazano, z jakiej umowy pożyczki powód wywodzi swoje roszczenia, określając jej datę, osobę pożyczkobiorcy i kwotę pożyczki (k. 3). Pozwana otrzymała odpis pozwu wraz z nakazem zapłaty w dniu 7 listopada 2011 roku (k. 5). W sprzeciwie pozwana kwestionowała wniesienie przeciwko niej powództwa zamiast podjęcia przez powoda działań windykacyjnych w stosunku do małżonków Ł. i brak pisemnego wezwania do zapłaty, przyznała natomiast, że była informowana ustnie i listownie o stanie zadłużenia, ostatni raz w 2011 roku (k. 7). W wyjaśnieniach informacyjnych z kolei pozwana podała, że gdy otrzymała z sądu w Lublinie wezwanie z innym numerem sprawy, zorientowała się, że są dwa kredyty, a poprzednia sprawa w sprawie kredytu udzielonego M. Ł. miała sygnaturę I C 185/11 (k. 77-77v, 199v-200). Ponadto z dowodów nadania korespondencji pod adresem pozwanej wynika, że nadawano przesyłki dotyczące umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku (np. k. 107, 109, 112, 114, 117, 119, 121, 124, 126, 129, 131, 134, 137, 139). Nic nie świadczy o tym, aby w tej samej dacie wystosowywano do pozwanej pisma dotyczące różnych umów pożyczek (a nawet gdyby tak było, wynikałoby to z treści pism), albo, aby doręczane pozwanej pisma dotyczyły tylko jednej z umów pożyczek.

Tym samym w sposób oczywisty oświadczenie pozwanej o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli o poręczeniu za zobowiązania z przedmiotowej umowy pożyczki, nadane do powoda w dniu 15 lipca 2013 roku, należy uznać za złożone po upływie rocznego terminu od wykrycia błędu. Pozwana bowiem już z doręczanej jej przez powoda korespondencji mogła i powinna zorientować się co do tego, że udzieliła dwóch poręczeń, a najpóźniej uzyskała świadomość, że poręczyła za zobowiązania z umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku, w dacie doręczenia jej odpisu pozwu w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego, nawet gdyby obdarzyć wiarą zeznania R. K., M. Ł. i pozwanej co do okoliczności zawierania umów pożyczek i umów poręczenia, nie miałyby to wpływu na skuteczność uchylenia się przez pozwaną od skutków prawnych jej oświadczenia woli o poręczeniu za zobowiązania z umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2009 roku (zeznania A. Ł. w tym zakresie są chwiejne i zmienne - k. 338, 200-200v).

Pozwana nie kwestionowała faktu niespłacania przez pozwanego tej pożyczki i jej skutecznego wypowiedzenia, a ostatecznie również wysokości należności głównej pozostałej do spłaty. Gdyby nawet przyjąć, że pozwana

zakwestionowała wysokość należności głównej pozostałej do spłaty, ją obciążał ciężar wykazania, że pożyczka została spłacona w większym rozmiarze niż twierdzi powód (art. 6 k.c.).

Sąd Rejonowy prawidłowo przywołał przepisy wskazujące na podstawę materialnoprawnej odpowiedzialności pozwanej jako poręczyciela, a roszczenie o odsetki umowne za opóźnienie w spłacie należności głównej znajduje swoje oparcie w art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz w umowie stron (przy czym w postępowaniu egzekucyjnym będzie należało z urzędu uwzględnić zmianę wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, jaka nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 roku – art. 481 § 2¹ i § 2² k.c.).

Powyższe wywody wskazują również na niezasadność podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Pozwana nie wykazała zaś, jakie znaczenie w sprawie miałyby mieć przyjęcie, że była ona konsumentem.

Wbrew twierdzeniom skarżącej uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia dostatecznie wyjaśnia też motywy rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, a okoliczności, do jakich ewentualnie Sąd Rejonowy miał się nie odnieść, nie miały wpływu na wynik procesu. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy zatem uznać za chybiony.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie rozpoznał natomiast istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., procedując w przedmiocie roszczenia powoda o zapłatę kwoty 1544,16 zł z odsetkami umownymi od dnia 20 maja 2015 roku, które nie można było uznać za dokładnie określone w rozumieniu art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. pozew powinien zawierać dokładnie określone żądanie, a w przypadku, gdy żądaniem tym jest skapitalizowana kwota odsetek, powód powinien wskazać sposób jej wyliczenia, tj. od jakiej kwoty, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej odsetki te zostały naliczone. W przeciwnym razie żądanie nie jest dokładnie określone, gdyż nie wiadomo, jakich roszczeń w istocie dochodzi powód, jak zostały one wyliczone, jakiego okresu dotyczą, co nie tylko uniemożliwi w razie sporu ocenę ich zasadności, ale również w przyszłości granic powagi rzeczy osądzonej czy częściowego zaspokojenia (skoro nie będzie wiadomo, co do jakich roszczeń żądanie zostało uwzględnione bądź oddalone, a następnie – zaspokojone).

Te braki formalne pozwu powinny być uzupełniane zgodnie z art. 130 § 1 i § 2 k.p.c., a w razie ich nieuzupełnienia, powinno dojść do zwrotu pozwu (oczywiście tylko w zakresie niedokładnie określonego żądania).

Podkreślić należy, że dokładne określenie żądania powinno nastąpić w pozwie bądź w piśmie uzupełniającym braki, natomiast nie może być tak, aby Sąd na podstawie przedłożonych umów czy dokumentów próbował ustalić, o jakie należności może chodzić.

Nie można przyjąć, że okoliczność ta mogłaby być badana jedynie w merytorycznym rozstrzygnięciu. Jeżeli bowiem nie byłby to brak uniemożliwiający nadania biegu sprawie (tzn. rozstrzygnięcie o żądaniu), a mogący najwyżej skutkować oddaleniem powództwa, rodziłoby się w takim razie pytanie, co do czego Sąd pierwszej instancji orzekłby o niezasadności żądania, jeśli np. nie miałby wiedzy, jakich należności czy odsetek powód zażądał, a w razie wytoczenia kolejnego powództwa o te same należności, na jakiej podstawie przyjąłby, że zachodzi powaga rzeczy osądzonej, skoro równie dobrze można by twierdzić, że w nowym pozwie powód żąda innych należności niż te, których wcześniej dochodził, a tylko ich kwota jest identyczna.

W niniejszej sprawie powód zmieniając powództwo w piśmie z k. 430 w żaden sposób nie wskazał, w jaki sposób wyliczył żadaną kwotę odsetek 1544,16 zł, tj. od jakiej kwoty, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej odsetki te zostały naliczone.

Orzekając ponownie w tym zakresie Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wezwie powoda do dokładnego określenia tego żądania pod rygorem zawieszenia postępowania i orzeknie merytorycznie, jeżeli powód dokładnie określi żądanie zgodnie z przedstawionymi wyżej rozważaniami.

Orzekając co do tego roszczenia ponownie, Sąd Rejonowy orzeknie również o całości kosztów procesu i o kosztach instancji odwoławczej, w zależności od ostatecznego wyniku procesu, który na chwilę obecną nie jest znany (art. 108 § 1 i § 2 k.p.c.).

Z tego powodu zbędne jest odnoszenie się przez Sąd Odwoławczy do podniesionego zarzutu naruszenia art. 102 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.